

Kapitel 2:

I 1922 mødte han dér (The Little Club, SanF) Louis Ladow, ejer af "Old Carlton Café" på Ningpo Road nær The Bund i Shanghai - et ret kendt etablissement hos berejste folk - og Ladow tilbød ham et års kontrakt inkl. returrejseudgifter.

Louis Ladow havde tilsyneladende førhen ladet sig inspirere af de kunstnere, han mødte på sine rejser. Så tidligt som 1912 beretter avisreferater, at Ladow havde en sangkvartet fra Hawaii med hjem til at optræde på "Old Carlton Café".

E HOLO ANA KA HUI

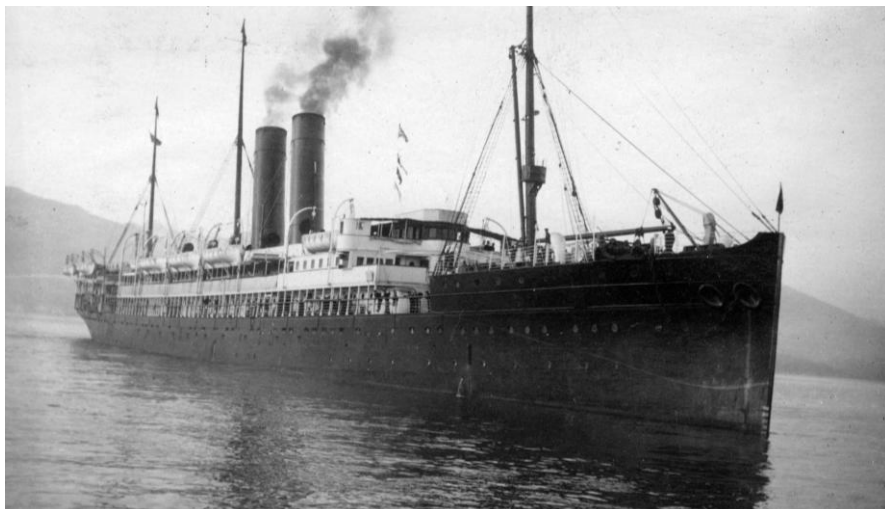
HIMENI HUI NALU NO KINA

No ka holo ana aku e hooko i kekahi aelike i hanaia, me ka lunanui o ke Carlton Cafe, Mr. L. Ladow ma Shanghai, Kina, i haaalele mai ai na keiki himeni o ka Hui Nalu ma luna o ke Tenyo Maru ma nehinei, e hala ai he manawa loihii mamua o ko lakou huli boi hou ana mai no Hawaii nei.

O ke ahihi o ka Poakahi nei ko lakou manawa i m'naoia ai e haaalele mai i keia kuanakauhale, aka nae mauli o ka holopono ole o na mea i hoolaha muaia, pela iho la i noepanee i kila mai ai ka lakou huakai no ka aina malihini.

He elima ka nui o kela mau keiki himeni, oia o Alex. Hoistein, Willie Opunui, James K. II Jr., Peter Opunui, a me Wm. Punohu.

Ka Nupepa Kuokoa, Aoao 4. Dekemaba 20, 1912.

S.S. Nile, China Mail Line

Forud for afrejsen giftede Smith sig i august 1922 med sin veninde siden 1916, Florence. Sammen afrejste de den 24. august 1922 med S.S. Nile, China Mail Line, fra San Francisco og sejlede den 14. september 1922 op ad Woosung River med ankomst til Merchants' Wharf, Shanghai.

"Old Carlton Café" var "a ramshackle two-story building by day. By night it had glamor - with a strictly Western clientele." Man afkølede f.eks. lokalerne på den meget enkle måde, at der i midten af bygningen lagredes store isblokke - en vifte spredte køligheden fra disse ud til alle sider.

Orkestret var på seks mand og inden længe blev Smith udpeget til leder, hvorefter han importerede flere ny medlemmer fra San Francisco. Whitey Smith fik så småt musikken ind i en ramme med tilhørende dans - især dette sidste indslag øgede øjeblikkeligt stedets popularitet, søgning og dermed indtjening.

En af de tidlige orkesterbesætninger – 7 mand.

Imidlertid havde Ladow været hjemme for at rejse kapital til at etablere et endnu mere fornemt etablissement - indretning og ombygning var allerede i gang, da Smith ankom til Shanghai - hvilket blev til "New Carlton Café" i Shanghais vitale erhvervsdistrikt på hjørnet af Bubbling Well Road og Nanking Road overfor Shanghai Race Course. De ny lokaler krævede en større ombygning. Den 30. december 1922 bringer The China Press en overstrømmende beskrivelse af den ny klub spækket med arkitektoniske (tre franske arkitekter var sat på opgaven) og designmæssige finesser: Fra ankomsthallen en stor marmortrappe op til første etage med lobby, ovalt ball room med balkoner og dansegulv på 100x70 fod og plads til 2.000 gæster (med bordopstilling i forskudte plan så der er frit udsyn til dansegulvet fra alle sider), dining room samt tilstødende biografteater. Særlig konstrueret loftslysindfald, så man kunne have glæde af dagslyset, medens man om aftenen havde fuld elektrisk belysning! Endelig en taghave med dansegulv til sommerbrug. Lejlighedsvis afholdtes boksekampe - her har Whitey Smiths ekspertise måske også kunnet anvendes.

Den 2. januar 1923 åbner "New Carlton Café and Theater" med Whitey Smiths 10-mands orkester - hvortil 800 prominente personer var inviterede. "Forud for sin tid og overvældende for basisklientellet "International 400", der - " husker Smith, "var opkaldt efter Mrs. Astors eksklusive "Four Hundred" i New York!" Til at begynde med spillede orkestret i en dixielandagtig jazz stil, men med senere grupper gik Smith over til mere almindelig hot dansemusik. Efter sigende havde orkestret radio-transmissioner fra "Carlton".

Hele den finansielle struktur var imidlertid overproportioneret i forhold til den opnåelige omsætning på det tidspunkt. Gæsterne var udelukkende udlændinge, for kineserne havde endnu ikke taget natklublivet til sig. "We opened with a tremendous show and wore our hearts out to make the "New Carlton" a success . . . but it wasn't long before Mr. Ladow knew he had miscalculated."

Alle Ladows venner støttede ham bedst muligt og på forskellig vis - men forgæves. Blandt andet fordi ingen havde glemt, hvordan Ladow havde eftergivet samtlige ubetalte regninger for den del af den europæiske koloni, der blev indkaldt til militærtjeneste ved første verdenskrigs udbrud.

Da "New Carlton" måtte lukke, ruinerede det ikke alene Ladow økonomisk set, men også hans ægteskab, og i sidste ende hans jordiske liv (selv om han en tid forsøgte sig med "Casanova Bar").

Louis Richard Ladow, Sr

Birth: Dec. 24, 1861
Lexington
Fayette County
Kentucky, USA

Death: Nov. 20, 1928
Shanghai
Shanghai Municipality, China

Married Mary Curtis on August 31, 1891 in Yokohama, Japan. She was born Sept. 15, 1883 in Yokohama.

Father of Mrs. Hughes, Louis Richard Ladow Jr., John Edward Ladow, Arthur Ladow, and William Ladow.

Note: Information from Reports of Deaths of American Citizens Abroad ; US Consular Registration Certificates; US Passport Applications 1921; US Consular Reports of Marriages; US Consular Reports of Births.

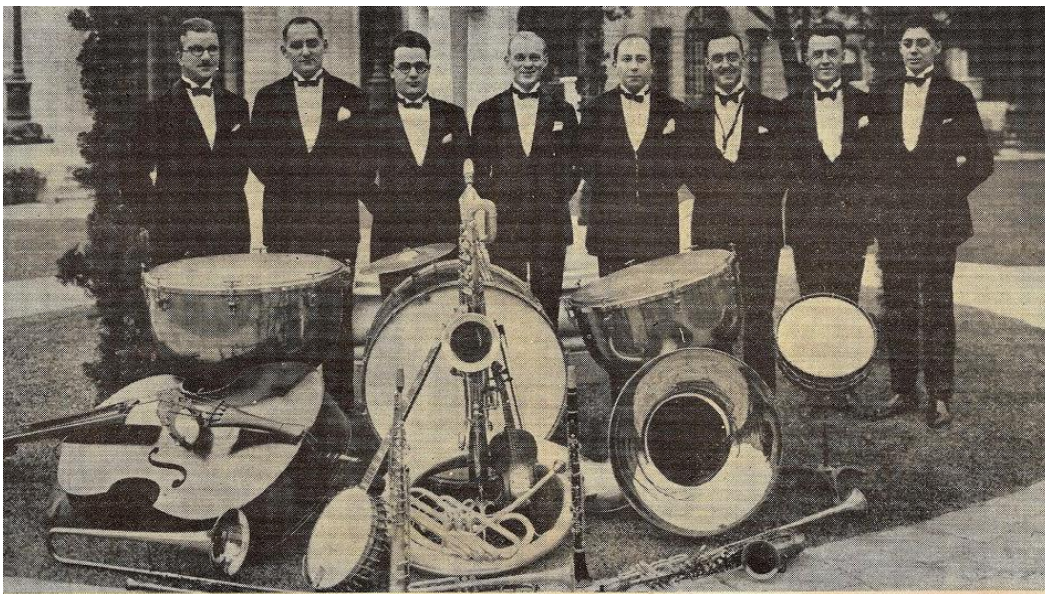
Burial:
[Bubbling Well Road Cemetery \(defunct\)](#)
Shanghai
Shanghai Municipality, China
Plot: Originally Sec. O, Lot 36

I efteråret 1923 stod Smith således med et førsteklasses danseorkester, men uden engagement. Heldigvis kom Hongkong & Shanghai Hotels Limited til hans redning med et tilbud om engagement i "Peacock Grill Room, Astor House". Schmidt sendte bud efter seks ny musikere fra USA og den 20. november 1923 var der grand opening night.

I "Astor House" spillede Smith iflg. visse udsagn også med Jimmy Lequime and His Band med Lequime, tpt. Claude McGuire, reeds. Antagelig Joe Speelman, reeds. Ukendt, piano. Bob Kauff, sbs/bbs, og Whitey Smith, dms (Lequime rejste til Calcutta omkring januar 1926 for at spille på "Grand Hotel", og kom ikke igen til Shanghai). Til højre: Jimmy Lequime's Band ca. december 1926, hvor han var endt i et engagement på "Raffles Hotel", Singapore. Selvfølgelig uden Whitey Smith, men med nogle af hans tidligere kolleger, fra venstre: Claude "Sax" McGuire, saxes. Monia Liter, pno. Jack Lippe, dms. Jimmy Lequime, tpt/sax. Al Bowly, bjo/voc. Eddie Beecher, sax. Joe Speelman, sax.

Endnu et tidligt billede af Whitey Smiths orkester - Whitey Smith's All American Shanghai Orchestra 1924, det første "Astor House" band. Fra venstre: Ukendt, tpt?. Russell Ellis, gtr. Poss. Claude McGuire, sax. Whitey Smith, dms. Poss. Lion Stauffer, pno?. Jess Sommers, alto sax. Poss. John Trumbull, trb?. Robert Kauff, sbs/bbs. Besætning sandsynligvis tpt&vln/trb/sax/sax/pno/bjo/sbs&bbs/dms&vcl. Derpå kom det residerende orkester under ledelse af hvide-russeren Alex Bershadsky, og som afløser for ham hyrede man Ben Williams' Orchestra, der var det første hele amerikanske orkester, der rejste til Shanghai

Der blev åbnet med et brag og straks fra starten flokkedes gæsterne i det ny etablissement. Men Hongkong & Shanghai hotelkæden var, ligesom Ladow havde været det, ikke tilfredse og stræbte efter noget endnu mere fornemt. De købte The George McBain Mansion på hjørnet af Bubbling Well Road og Seymore Road (i dag Nanjing West og Shaanxi Roads) - med en paradisisk have af større udstrækning. Bygningen blev omdannet til et nyt hotel, hvoraf man alene brugte 3 millioner dollars på en balsal, der kunne rumme 1.800 mennesker: "The Majestic Hotel and Ballroom".

"I couldn't believe my eyes. The Ballroom was goldleaf and marble in the shape of a four-leaf clover with a huge fountain in the middle. There were two-ich Peking carpets covering the table area. Murals and ceilings were done by famous artists of Italy and France. Off to one side of the ballroom was the Empire Room where only royalty could enter. For cocktails before dinner, they had the Winter Garden, with running waterfalls, artificial stars in the 'sky' which sported a traveling moon. My first reaction was that this place was also years ahead of its time . . . that they were making the same mistake that Mr. Ladow made. Who was going to support this big layout? . . . So, I told Mr. Taggart that without doubt he had the world's most beautiful ballroom, but if China didn't learn to dance and begin to patronize us, he had just buried three million dollars.

Mr. Taggart told me with quick parry and thrust - that was my responsibility!!"

Smith havde ingen særlig idé om, hvordan denne plan skulle iværksættes. Heldigvis havde han lært en gammel general fra den kinesiske hær at kende - omtalt som General William. William var uddannet i USA og Paris, og fast gæst hos "Majestic", og satte stor pris på at kunne gehøre sin studietids musikform med Smiths orkester. I pauserne havde de to diskuteret musik og var blevet venner. En dag nævnte Smith en passant sit problem, og generalen udlagde straks løsningen derpå: "Whitey, your music is good and I enjoy it. From what you tell me, you are trying to bring more Chinese guests into the "Majestic" ballroom. If you are going to do that, you will have to play music that these people understand. The Chinese ear is educated only for melody. You must get that modern deep harmony out of your music and stay more with the melody."

Astor House Hotel, Shanghai

Selvfølgelig. Melodien var der, men kamoufleret i rytmiske accentueringer og spegede harmonier - og kineserne kunne hverken høre eller huske den. Smith sled med forenklinger. Ledte efter og fandt gamle kinesiske folkemelodier, der egnede sig til orkesterudførelse. Kinesisk musik ligger højt i skalaerne, og gentager ofte stroferne understreget af bækkenslag. Adskillige orkestermedlemmer gik i gang med at nedskrive melodier og udskrive arrangementer baseret på kinesiske traditioner. Såvel saxer som basun fremførte melodien, men dertil en fløjte og en violin, så oktavene kunne varieres. Guitar- og lilletrommeakkompagnement fik en anderledes tilbagetrukket og blød rolle.

"It was monotonous torture for all of us, but we stuck to it and more Chinese began to drift in. At first it was out of pure curiosity. Then they began to flock in for enjoyment. Of course, we didn't play Chinese music exclusively. We had to keep the 'International 400' happy too. We calmed down the Charleston and brought out the melody in it."

Repertoireet omfattede numre som "Dardanella", "Missouri Waltz", "Stumbling All Around", "Somebody Loves Me" og "Who". The Duke of Kent medbragte selv noder til 5-6 numre, som han ønskede, at orkestret spillede i forbindelse med et større selskab, som han foranstaltede.

Også melodier som "Singing In the Rain", "Parade of Wooden Soldiers", "Doll Dance", "Washington Rose" og af og til "St. Louis Blues" var afholdte blandt publikum. Efterhånden var der fuldt hus med ca. 1.800 gæster, heriblandt så mange kinesere, at en del af 'International 400' ofte måtte stå i kø udenfor.

Den gamle kinesiske general havde set fuldkommen rigtigt - såvel "Astor" som "Majestic" var mødesteder af ypperste kvalitet for byens elite og amerikanske/europæiske gæster. Det blev en succes og i løbet af nogle få år havde Whitey Smith en stor lokal fanskare, der viste sig at være udmærkede dansere. Se og hør disse klip fra Shanghai 1929 og 1928 <http://www.youtube.com/watch?v=6g8yizPD5cs> og <http://www.youtube.com/watch?v=dkELF5GyL8w>

Majestic Hotel, The Bund

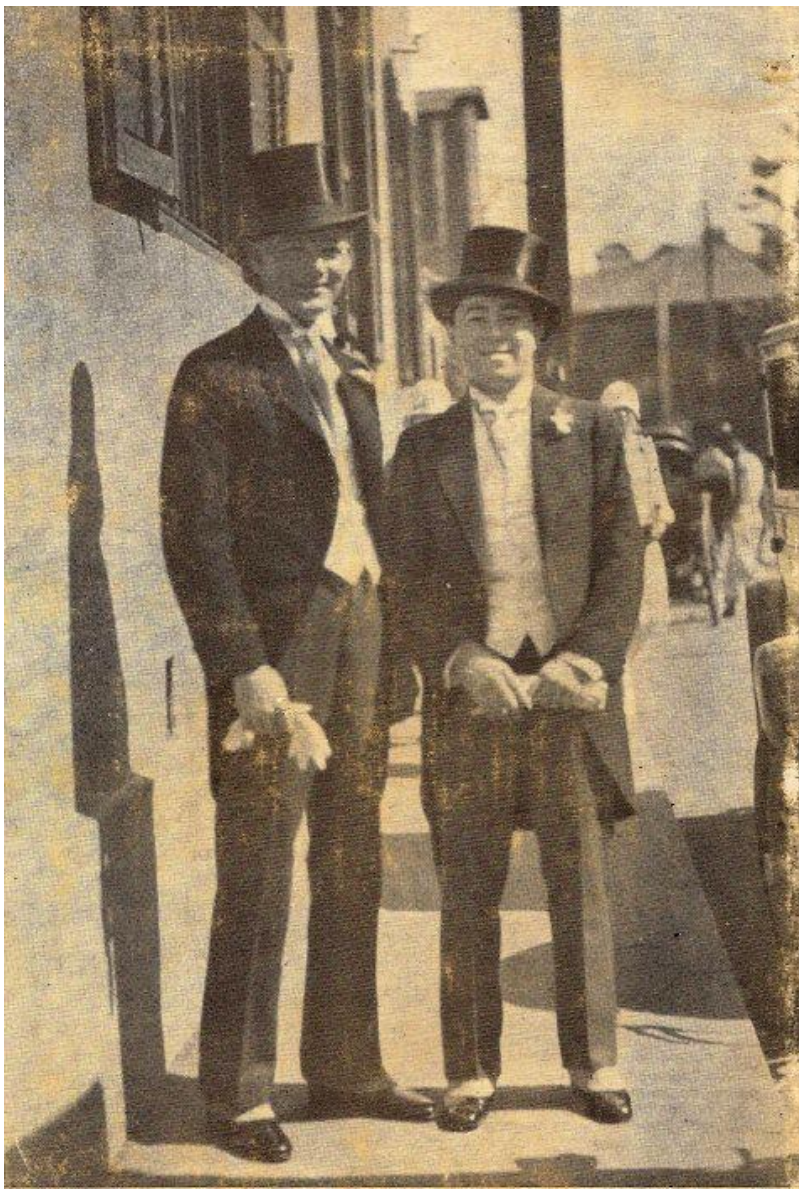
Ball Room, Majestic Hotel, c. 1929

Majestic (beliggende på hjørnet af Jiangning og Nanjing West Roads) er sidenhen nedrevet for at give plads til mere moderne byggeri.

"Majestic" åbnede i januar 1925. I årene 1925-27 havde band'et faste radiotransmissioner derfra - i begyndelsen var bl.a. Claude "Sax" McGuire, der spillede sopran, alto og C-melody sax, med i orkestret. Jimmy Elder, pianist (døde i Shanghai 1938); Russell Ellis, gtr, og Jeff Anderson, formentlig basunist, var fast med.

Fra venstre: Arthur Carnaro. George Muggiey. Robert Kauff, sbs/bbs. Russell Ellis, gtr. John Trumbull. Jess Sommers, sax. Lion Stauffer. Jeff Anderson. Jimmy Elder, pno. Whitey Smith, dms. Klip fra "The China Press" den 19. december, 1926.

Whitey Smith synger foran sit orkester.
Jimmy Elder, piano. Jess Sommers, sax.

Whitey Smith (til venstre) som forlover ved et bryllup.

"My band consisted of twelve Americans, mostly from San Francisco, with one-year contracts. Some brought their wives and children, but with or without, their salaries ran from USD 400 a month up with room and board. I was the unofficial "fixer upper" in family quarrels. I was the best man at five different weddings and called to the morgue to identify three of my musicians' wives who killed themselves through despondency."

"During the years 1925-27 there was continued trouble in the city caused by strikes, riots and nearby local wars, and the name Chiang Kai-shek rose on everyone's lips as a hopeful star for peace.

On December 1st, 1927, Miss Soong and the Generalissimo was held Chinese style. Thirteen hundred guest were invited. Outside there were thousands of people crowding the streets to see the proceedings. My band played "Here Comes the Bride", and later on "I'll Be Loving You Always" and "A Love Nest for Two".

were married in a private religious ceremony - afterward, they moved on to the public part of this double-feature at the Majestic Hotel where the wedding was held Chinese style. Thirteen hundred guest were invited. Outside there were thousands of people crowding the streets to see the proceedings. My band played "Here Comes the Bride", and later on "I'll Be Loving You Always" and "A Love Nest for Two".

Sergei Ermolaeff / Serge Ermoll var en tid janitshar hos Whitey Smith, blandt andet ved Chiang Kai-sheks bryllupsreception på "Majestic Hotel" 1927 ("Majestic Hotel" nedrevet efter revolutionen).

Under nogle uroligheder lukkede "Majestic" en tid og orkestret flyttede midlertidigt til "The Peacock Room, Astor House".

"One day, Mr. Taggart, the managing director of the "Majestic", called me into his office. He told me that during my five years in his employ, I had accomplished the task I had been given to do. China was dancing, the three-million-dollar investment was paying off and the future looked good. He said, if I wanted, I could take my wife and go to the States for a vacation. He handed me two envelopes. In one were two first-class roundtrip tickets to San Francisco and four months pay, and in the other a five-thousand-dollar bonus.

It was 1927, twenty-one years since I had left Denmark. Florence and I spent four months in the States visiting our old friends and spending our five thousand dollars. I saw Mama Schmidt and Papa Schmidt and my two brothers - the money I had sent home had been appreciated and they were proud of their son Sven Eric who had run away from home but who had ended up in the big-time music business in the Orient.

The band had been carrying on all the time that we had been gone and Mr. Taggart told me that to keep everybody happy I should take my band for a month's all-expenses-paid vacation to Hong Kong. We stayed at the beautiful "Repulse Bay Hotel", an exquisite Oriental mecca across the island from Hong Kong. When we arrived back in Shanghai, the China Press printed our individual pictures on the front page with a banner headline and the Hong Kong-Shanghai Hotel Company presented me with a new automobile complete with chauffeur. We were back in business. Our music seemed to be rejuvenated and the spirit of our organization was at high ebb. We were packing them in every night and our Sunday afternoon tea dances continued to bring the capacity eighteen hundred."

Ifølge en beretning havde Whitey Smith tre orkestre samtidig i Shanghai, medens hans bror Holger ledede et band i Hong Kong. Det har ikke været muligt at finde noget hold i eller dokumentation for disse oplysninger. Intet tyder på, at Holger "Whitey" Schmidt har begået sig som musiker i Kina.

Til gengæld skrev den berømte amerikanske forfatter og nobelpristager Pearl S. Buck ("Den Gode Jord"), at Sven Eric Whitey Smith var en af de mest indflydelsesrige orkesterledere og at Smith "taught the Chinese how to dance." Andre skribenter har nedtonet denne rolle, hvad der egentlig ikke synes at være grundlag for.

Smith forstod helt afgjort at tilpasse sin musikudøvelse, hvorved han byggede bro mellem de enorme kulturelle forskelle i europæisk og kinesisk musik. Dette havde igen sin indflydelse på Shanghai-moden - de kinesiske society-kvinder aflagde silketøflerne og anskaffede højhælede sko. De tætte halskraver udviklede sig til mere vovede brystudskæringer og kjoleslidserne kom op over knæhøjde - i begge sider! Frisurerne formede sig efter seneste amerikanske mode.

Fra sidst i 20'erne fik musikkens tilpasning også indflydelse på den kinesiske filmindustri's ledsagemusik til spillefilm. Ifølge forlydender produceredes en filmdokumentar "The Dragon and the Eagle", hvor man hører/ser Whitey Smiths orkester spille. "We were still riding high at the beginning of 1929, my band and I. The Fox Newsreel director, Mr. Bonny Powell, shot movies showing the Chinese dancing to the latest American music."

I juli/august 1928 indspillede Whitey Smith's Majestic Hotel Orchestra 4 titler for Victor: "She Wonders Why" og "The Chinese Wedding" udgivet på Victor 21790 og "To a Wild Rose" og "Night Time in Old Shanghai" udsendt på Victor 21789. Alle arkivpapirer fra Victors kinesiske indspilninger er tilsyneladende gået tabt, så helt nøjagtige data kendes ikke.

I februar 1929 døde Florence Smith pludseligt. Trods børsmarkedets sammenbrud i USA, fortsatte livet på hurtigt og højt plan i Shanghai - band'et tjente gode penge. Men uden forudgående varsel blev "Majestic Hotel" pludselig sat til salg. Smith blev opsagt med to måneders varsel og seks måneders betaling samt fri rejse til San Francisco.

Med den finansielle situation i USA var Smith klar over, at det ikke kunne nytte at rejse hjem. Han tog i stedet kontakt til Paramount Picture Corporation i Tokyo og efter nogen forhandling tilbød denne organisation kontrakt på en omfattende turné rundt til en kæde af japanske teatre.

Orkestermedlemmerne accepterede aftalen, men mange havde imidlertid under hånden halvvejs indgået engagement med den ny ejer af "Majestic", hvilket Smith tilfældigt fik nys om via tjenerstaben.

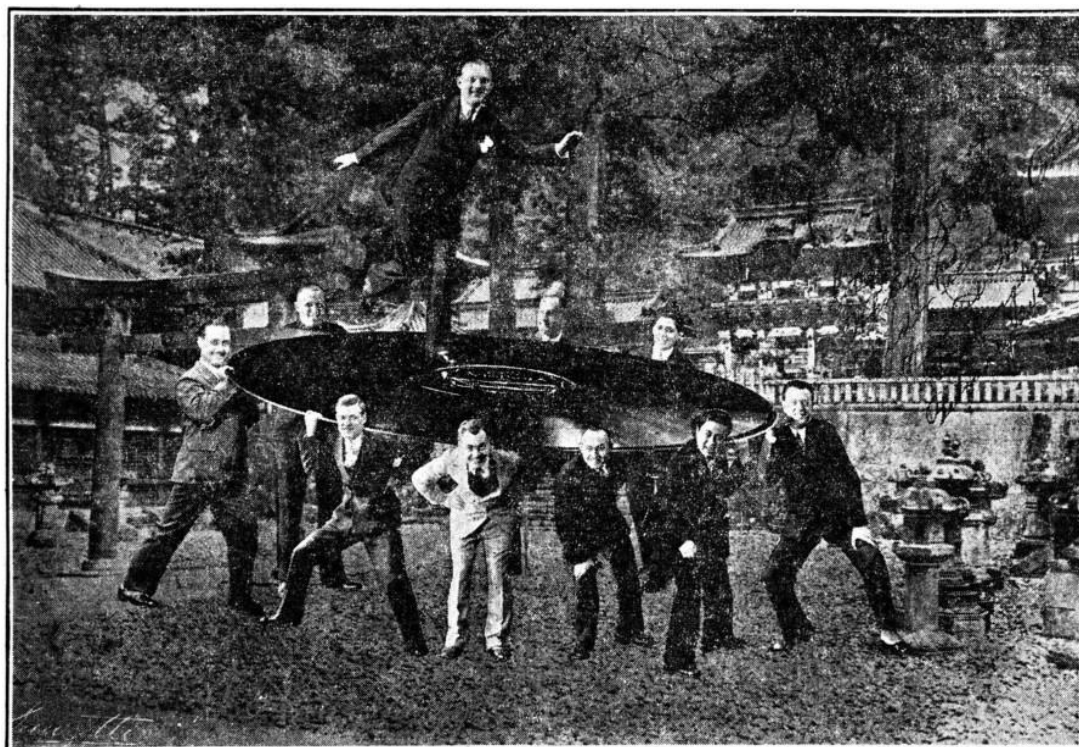

Et af de få loyale medlemmer, guitaristen Russell Ellis, afslørede derefter de skjulte planer for Smith, og arrangerede, at Smith kom til møde med den ny ejer, Sun Insurance Company. Mr. Lee Tan forespurgte Smith, hvorfor han ikke ønskede at fortsætte ved opsigelsestidens udløb, og Smith oplyste, at han var blevet underrettet om, at prisen for orkestret var for høj. Smith fik nu tilbudt kontrakt for seks måneder til samme pris som førhen.

Whitey Smith: "That night I told the bandmembers to get out arrangement number sixtyfive. The title of this song was "Victory" which was printed in big black letters across the top of the arrangement. "The next time you pull a double-cross," I told them, "don't tell the waiters about it. Go to the top and talk to the boss. I have the contract. I'm staying, and as of now, with a few exceptions, you are all leaving."

Whitey Smith's International Band med Smith selv ved 'the bells'. Efter sigende på Hotel Cathay ca. 1930. Til venstre antagelig Russell Ellis, gtr.

WHITEY SMITH—THE PAUL WHITEMAN OF THE ORIENT
AND HIS FAMOUS MAJESTIC ORCHESTRA